

geste Opfattelse, er en himmelvid Forskjel mellem den egentlige Fallent og den Mand, der har været fuldkommen istand til at give enhver Creditor fuld Betaling, men som kun er kommen ind i dette Forhold, fordi hans Activer, der maa skee mange Gange overstige hans Passiva, for Dieblicket ikke ere realisable, medens omvendt hans Gjæld, der er forfalden, skal fyldestgøres i et givet Dieblisk. Altsaa er den Tanke, der ligger til Grund for en særlig Opbudsbehandling, vistnok meget berettiget, men paa den anden Side lader det sig ikke nægte, at dette Institut har ført til meget store Misligheder, navnlig fordi der har manglet al Garanti for, at de, som komme ind derunder, ogsaa virkelig kunde opfylde de Forudsætninger, hvorpaa den hele Forskjel er bygget. Der er nemlig ikke fordret Andet end en Status, der viser et Overskud, men selv affeet fra al Tanke om Uredelighed, kan der meget let fremkomme Noget, der seer ud som et Overskud, skøndt det i sin Tid kan bestodes at være en bundløs Fallit, s. Ex. naar alle udestaaende Fordringer regnes for fuld Værdi, medens de i Virkeligheden smelte sammen til Intet, ligesom det ogsaa, selv for den redelige Mand, er overordentligt vanskeligt at evaluere sit Varelager. Altsaa, selv affeet fra enhver Tanke om at tilsnige sig Noget, er en blot Opgjørelse af en Status uden Control meget mislig, og endelig er Beskikkelsen af Opbudskommissairer igiennem vedkommende Overret vistnok temmelig mislig, da vedkommende Overret naturligviis hverken har det allermindeste Kendskab til de Personligheder, som i saa Henseende bringes i Forslag, og heller ikke har Midler til at forstaae sig en saadan. Det var altsaa Opgaven, om man kunde bjerge den berettigede Tanke ved at knytte den til saadanne Former, der indeholde den fornødne Betyggelse, og det har Udvalget troet kunde opnaaes ved en noget modificeret Bestemmelse af Commissairernes Beskikkelse, saaledes nemlig, at naar Vedkommende i det første Møde, hvor dette Spørgsmaal skal behandles, kan fremsætte, ikke en saadan Status, som den, der hidtil har været taget gyldig, men en virkelig detailleret Opgivelse af alle hans Fordringer og diisess Evaluation, kort sagt, opgive en virkelig Sta-

tus, hvoraf det viser sig, at han er solvent, og naar dernæst denne Status undergives en Kritik af Skifteretten og alle de indtil da paa dette Stadium af Sagen fremkomne Creditorer, og de da, jeg vil ikke sige befinde denne Status rigtig, thi dersom man vilde gjøre en saadan Fordring, saa vilde Maalet vist aldrig naaes — maae befinde Resultatet rigtigt, nemlig det Resultat, at han er istand til, naar der dertil leevnes ham den fornødne Tid, at fyldestgøre samtlige sine Creditorer, saa at han i Virkeligheden ikke er og ikke kan betragtes som insolvent, da skal han — og nu kommer det, der skal begrunde Forskjellen — for det Første kunne have en ubetinget Retshjemmel til at fordrø Voet behandlet ved Commissairer, medens det i andet Tilfælde berøer paa Skiftecommissjonen, om den finder det rigtigt, og dernæst skal han selv have Forslagsret til Udnævnelsen af Commissairerne, saaledes at han kan tage sine nøieste og fortroligste Venner, eller med andre Ord, faae Voet administreret i sin Mand og Interesse, hvilket er aldeles besøiet, naar det foreligger og virkelig maa antages, at enhver Creditor faaer Sit, og hvad Fallenten saa kan regne paa, det er det, som viser sig ved Slutningen af det hele Bo, altsaa det, der bliver tilovers, som er hans lovlige Eiendom, for det Trede bliver han i den Henseende fritaget for Skifteomkostninger, og endelig, hvad jeg lægger stor Vægt paa, dette Bo bliver i Dieblicket stemplet som et Bo, som ikke er fallit, men kun som et Bo, der maa have en vis Indulgentis for at kunne afsvikle sig. Jeg vil ikke taste nogen Stygge paa en Fallent, men jeg vil ansee det for ønskeligt, at det maa betragtes som en stor Ulykke offentlig at være stemplet som den, der ikke kan fyldestgøre sine Creditorer.

Den forandrede Redaction af § 5 gaaer kun ud paa, at det korte Bærfel først skal indtræde ved de senere Samlinger, men ikke ved den første Skiftesamling, da netop ved den første endeel Spørgsmaal ville findes deres Afgjørelse, med Hensyn til hvilke der ved denne Lov indrømmes Creditorerne, om ikke afgjørende Beslutning, saa dog større Ind-